

Udler: Jeg vil tillade mig at gjentage de Ord, jeg før udtalte, og som den ærede Forespørgger har omtalt saaledes, som om jeg havde brugt dem paa en Maade, som det aldrig kunde falde mig ind at bruge dem paa. Jeg sagde og siger endnu, at jeg overlader til Thingets Bedømmelse, om man kan kalde det fair, eller om man ikke næsten maa kalde det uanstændigt, at sige, at man paa Grund af alvorlige Begivenheder ikke har kunnet behandle en Sag offentligt, fordi Ens Tanker have været for stærkt beskæftigede, naar dog de alvorlige Begivenheder først ere indtraadte 6 Maanedes, efterat Sagen er fremkommen, og naar Udførelsen af de Planer, som man var for alvorligt stemt til at drøfte, først er skeet yderligere 10 Maanedes senere. Jeg har talt om den Brochure, som er fremkommen, og om de Argumenter, som ere brugte, jeg har oplæst disse Argumenter og anført Facta og derpaa overladt det til Thinget at dømme om Sagen; det er altsaa en aldeles aaben Fremgangsmaade, jeg har brugt. — Jeg tør maaffee med det Samme gjøre en anden kort Bemærkning til den ærede næstsidste Taler, der begik en væsentlig Feil i sine Udtalelser. Han har fuldstændigt Ret i, at det vilde være meget urimeligt, naar der foreligger et Tilbud om at udføre Noget saa godt og med saa faa Penge som det, der her er Tale om, saa ikke at tage derimod. Men der har ikke foreligget noget Tilbud; der er ikke ført Beviis for, at der var en eneste Riggsbankmark tilstede af de 6½ Millioner. Der har foreligget en Plan om at udføre Noget uden Opoffrelse og derpaa at faae Concession, og derpaa have de Myndigheder, som have haft med Sagen at gjøre, overveiet, om de Arbeider, som der ellers havde været Tale om, vare saa vigtige for det almindelige Velvære, at man burde udføre dem, hvis man ikke fik realiseret den smukke Plan, hvorom der var Tale. Jeg maa imidlertid atter fremhæve, hvad jeg ved enhver anden Leilighed fremhæver, at der er meget stor Forskjel paa at lægge en Plan og paa at kunne sige, at man vil og kan udføre Noget, som koster 6½ Millioner Rd., og at man kan præstere en endog meget ringe Deel af disse 6½ Millioner for at vise, at der er Alvor i Sagen. Jeg har

tidligere talt for Krøhnkes Plan, og jeg hørte til dem, som ønskede, at der maatte gives ham Concession, og det er Noget, jeg vil gjøre ved enhver Leilighed, hvor der fremkommer Noget, som tyder paa meget Godt, og som kan faaes uden Opoffrelse. Man skal da lade Concessionshaveren have et Spillerum til at skaffe sig Penge. Ærede Medlemmer have talt saa Meget om de 2 Mænd; ogsaa jeg takker dem; men jeg takker dem, fordi de have paa-kyndet Udførelsen af andre Arbeider — lige- som jeg paa samme Maade takker Krøhnke for det, han har virket, — men jeg takker dem ikke, fordi de skulde have viist at kunne udføre deres Plan. Dette have de ikke viist, og det er galt at sige, at de ere fremkomme med Tilbud, naar der ikke viser sig en eneste Stilling af de 6 eller de 3½ Millioner, som skulde præstere.

Sable: Maatte det være mig tilladt som Beboer i Kjøbenhavn at gjøre en kort Bemærkning i Anledning af denne Forespørgsel. Det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Ernst) gjorde den, som det forekommer mig, meget vigtige Bemærkning, at Havnevesenet her i Kjøbenhavn var trukket i Langdrag paa en mærkbarlig Maade. Det er næsten blevet en Ironi, at Kjøbenhavn hedder Kjøbenhavn, naar man sammenligner denne By med andre Byer, der med stor Møje have stoffet deres Beboere Midler til at udvikle sig. Kjøbenhavns Havn har i langsomme- lige Tider været næsten lukket for Byens egne Beboere, og den Bemærkning, jeg skal gjøre, gaaer i en modsat Retning af disse Fremtidsplaner, som jeg hører fremsætte af flere ærede Medlemmer. Sagen er nemlig den, at det, man trænger til fra Beboernes Side her i Kjøbenhavn, er, at der bliver en lettere Adgang til de Steder, hvor Færdslen er, at der i Kjøbenhavn ligesom i andre Byer bliver en Molo langs med Havnen, hvor man kunde komme ud. Det vilde nok være værd at efterstræbe, at Endepunkterne af Havnen stode i Forbindelse med hinanden, og at Moloen, der gik langs med Havnen, ikke blev saaledes afsluttet, at man ikke kunde komme til den. I vor Tid gjælder den Sætning, at Tid er Penge;